

Scopul vieții creștine

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

EDITURA EGYMENITA

Cuprins

Cuvânt înainte.....	3
Scopul vieții creștine	
În numele lui Hristos.....	10
Primirea Sfântului Duh.....	13
Pilda celor zece fecioare.....	15
Rugăciune.....	21
Când rugăciunea cedează locul Sfântului Duh.....	24
Negoț duhovnicesc.....	27
Vederea lui Dumnezeu.....	32
Creația.....	35
Pomul vieții și păcatul strămoșesc.....	39
Duhul lui Dumnezeu în Vechiul Testament.....	41
Duhul lui Dumnezeu la păgâni.....	42
Venirea lui Hristos descoperită de Duhul Sfânt.....	44

Reînnoirea „suflării de viață” pierdute de Adam.....	45
Rusaliile.....	46
Botezul.....	47
Pocăința.....	48
Fecioara Maria.....	51
Deosebirea între lucrarea Sfântului Duh și a celui rău.....	52
Harul Sfântului Duh este lumină.....	54
Prezența Sfântului Duh.....	57
Lumina necreată.....	59
Propovăduirea mesajului.....	71
Călugăr și mirean.....	71
Rățiunea bunurilor pământești.....	72
Misionarismul.....	74
Puterea credinței.....	75
Există sau nu chinurile iadului? - istorisirea lui Motovilov -.....	80
Nota lui Serghei Nilus.....	94
Alte cuvinte de folos ale Sfântului Serafim de Sarov.....	98

În numele lui Hristos

Să fii atent că numai fapta bună făcută în numele lui Hristos ne câștigă roadele Sfântului Duh. Tot ce nu e făcut în numele Lui, chiar binele, nu ne aduce nici o răsplată în viața viitoare, iar în viața aceasta nu ne dăruiește harul dumnezeiesc. Pentru aceasta spune Domnul Iisus Hristos: „*Cel ce nu adună cu Mine risipește*” (Luca 22, 23).

Ești totuși obligat să numești o faptă bună seceriș sau recoltă, căci este bună chiar dacă n-a fost făcută în numele lui Hristos. Scriptura zice: „*În orice neam, cel care se teme de El și face dreptate este primit la El*” (Fapte 10, 35).

Sutașul Corneliu, care se temea de Dumnezeu și trăia după dreptatea Lui, în timpul rugăciunii a fost cercetat de un înger care i-a zis: „*Trimite bărbați la Iope și cheamă să vină pe unul Simon, care se numește Petru. El găzduiește la un oarecare Simon, curelar, a cărui casă este lângă mare. Acesta îți va spune ce să faci*” (Fapte 10, 5-6).

Se vede că Domnul Se folosește de mijloacele Sale divine pentru a permite unui astfel de om să nu fie privat în veșnicie de răsplata ce i se cuvine. Dar pentru a o obține trebuie să înceapă de aici, de jos, să creadă în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a coborât pe pământ pentru izbăvirea păcătoșilor, dobândind astfel harul Sfântului Duh care aduce în inimi împărăția lui Dumnezeu și deschide drumul fericirii în veacul viitor.

Deci, acolo se oprește răsplata pe care o dă Domnul pentru faptele bune ce nu sunt făcute în numele lui Hristos. El ne dă mijloace de desăvârșire, iar omul se poate sau nu folosi de ele. De aceea le zice iudeilor: „Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră” (Ioan 9, 41).

Când un om ca și Corneliu, ale cărui fapte n-au fost făcute în numele lui Hristos, dar care sunt plăcute lui Dumnezeu, începe să creadă în Fiul Său, aceste fapte i se socotesc ca făcute în numele lui Hristos, din pricina credinței lui în El (Evrei 11, 6).

În caz contrar, omul n-are dreptul să se plângă că binele săvârșit de el rămâne fără răsplată. Un lucru bun făcut în numele lui Hristos nu ne va lăsa lipsiți de mângâiere, ba

dimpotrivă, nu numai că în veacul viitor aduce încununarea cu slavă, dar chiar din viața aceasta îl umple pe om de harul Sfântului Duh, precum s-a spus: „Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3, 34-35).

Primirea Sfântului Duh

Așadar adevărata țință a vieții noastre creștine este dobândirea Sfântului Duh, în timp ce rugăciunea, privegherea, postul, milostenia și alte fapte virtuozose făcute în numele lui Hristos nu sunt decât mijloace.

- Cum să-L dobândești? Întrebai pe Părintele Serafim, căci nu înțeleg prea bine.

- Dobândirea este același lucru cu câștigarea. Știi ce înseamnă a

Libris
Respect pentru oameni și cărți

câștiga bani? Cam același lucru este și cu Sfântul Duh. În general, pentru oameni, scopul vieții este câștigul de bani. Boierii, pe deasupra, doresc și onoruri, distincții și recompense pentru serviciile aduse țării. Dobândirea Sfântului Duh este de asemenea un câștig, dar un câștig veșnic, izvorâtor de daruri, foarte asemănător câștigului vremelnic, și se obține prin același mijloace.

Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu - Omul, compară viața noastră cu o călătorie și activitatea pământească cu un negoț. Ne recomandă tuturor: *„Neguțați până ce voi veni, răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt”* (Luca 19, 13; Efeseni 5, 16). Cu alte cuvinte: grăbiți-vă să obțineți bunătățile cerești cu ajutorul bunurilor pământești. Aceste bunuri

pământești nu sunt altceva decât fapte virtuozose făcute în numele lui Hristos și care ne aduc harul Sfântului Duh.

Pilda celor zece fecioare

În pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte și cinci nebune (Matei 25, 1-13), se spune celor din urmă, referindu-se la lipsa untdelemnului: *„Duceți-vă și vă cum-părați”*. Întorcându-se găsesc închisă ușa cămării de nuntă și nu pot intra. Mulți socotesc că lipsa untdelemnului din candelile fecioarelor nebune simbolizează lipsa faptelor bune făcute în viață. Interpretarea aceasta nu-i corectă întru totul. Dacă le-ar fi lipsit faptele bune, ar mai fi putut să fie numite fecioare, chiar dacă erau

ne bune? Fecioria este o mare virtute, ca una ce imită starea îngerilor, putând înlocui toate celelalte virtuți.

Eu, nevrednicul, cred că le lipsea harul Duhului Sfânt. Făcând fapte bune, fecioarele ne bune, din punct de vedere spiritual, credeau că viața creștinească constă numai în aceste fapte. Am trăit frumos, am făcut milostenii, gândeau ele, fără a se îngriji dacă au primit sau nu harul Sfântului Duh. Acest fel de viață, bazat numai pe participarea virtuților morale, fără o cercetare minuțioasă dacă ele ne-au adus, și în ce cantitate, harul Sfântului Duh, este astfel caracterizat de cărțile patristice: „*Unele căi par drepte în ochii omului, dar sfârșitul lor sunt căile morții*” (Pilde 14, 12).

Sfântul Antonie cel Mare, în scrierile lui către monahi, scria despre

astfel de fecioare: „Mulți monahi și fecioare nu au nici o idee despre deosebiriile voinții care lucrează în om și nu știu că în el lucrează trei voinți deodată. Prima este voința lui Dumnezeu, perfectă și izbăvitoare; a doua este propria noastră voință omenească, care în sine nu este nici rea, nici bună; a treia voință este drăcească, pe de-a-ntregul pierzătoare. Cea de-a treia voință este vrăjmașă omului, îndemnându-l fie să nu facă bine deloc, fie să-l facă din mândrie, pentru binele în sine și nu pentru Hristos. Cea de-a doua, voința noastră proprie, ne sfătuiește să ne satisfacem poftelile păcătoase sau, la fel cu cea drăcească, să facem binele pentru el însuși, fără a ne îngriji de harul ce-l putem câștiga. Prima voință, cea de la Dumnezeu, ne învață să facem binele cu un singur